

Ze života dýně

Za chvíli tady bude listopad... A s ním Halloween. Už se ochladilo a i život se tak nějak zpomalil. Na zahradě to taky stojí „za starou belu“. Všude kolem listí a já už si nemám s kým povídat.

Copak to jde, oslovit ohryzek od jablka vyhozený v kontejneru na kompost?! Co bychom si asi povídaly? Stejně tam tak do měsíce skončím taky... Možná ještě dřív, když začnu hnít, nebo plesnivět...

Kolem plotu zahrady prošlo několik dětí. Jedno z nich je i malá Lucy, která mě sem zasadila. Jde se svým starším bráškou Johnem a jeho kamarády a baví se, jaké budou mít masky.

„Možná bychom tu dýni letos nemuseli dávat na balkon, ale nést ji v čele průvodu, co brácho?“ navrhla Lucy a mě si změřila zkoumavým pohledem, snad jestli bych se k takovému účelu hodila.

Ono to stejně ještě nebylo jisté, ale já věděla, že tímhle jejím výrokem byl můj osud zpečetěn. Všechny dýně, které kdy na téhle zahradě vyrostly, sloužily jako halloweenská výzdoba, ale žádná z nich se ještě nezúčastnila strašidelného průvodu. A já měla být první. Taková pocta!

Děti se běžely zeptat rodičů, jestli by to tak mohly udělat. Přece si mě zasadila Lucy, a tak by na to měla mít právo. Sledovala jsem oba sourozence, dokud nezmizeli ve dveřích domu.

Teprve potom jsem se začala připravovat, až si mě Lucy přijde sklidit. Pravda, Johna jsem nijak ráda neměla. Byl takový panovačný a arogantní. Zato Lucy byla jeho pravý opak. Kdybyste je viděli, ani ve snu by vás nenapadlo, že to jsou sourozenci.

Kdyby si mě chtěl přivlastnit John, nijak bych mu to neusnadnila. Naopak – držela bych „jako helvétská víra“. Nebo ještě silněji. To si ale jeho

sestřička nezasloužila. Celou dobu růstu se o mě pečlivě starala. A stejně by na to měla právo i z věkového hlediska.

Byla jsem si naprosto jistá, že ke sklizni bratříčka nepustí. Už odmalička byla takový beránek. Celému světu chtěla dokázat, že je zcela soběstačná a co jsem si mohla všimnout, tahle vlastnost s ní rostla.

Otevřely se dveře a Lucy se vydala na zahradu. Oči jí nadšeně zářily. Už se nemohla dočkat, až mě bude připravovat do průvodu. Uvažovala jsem, jaký obličej získám. Budu nějaký zlý duch, nebo hodné milé strašidylko? – přemýšlela jsem, zatímco se ke mně Lucy blížila.

Objala mě oběma rukama a trhla. Křup!!! – Stopka se přetrhla. Lucy nečekala, že povolí tak snadno. Přepadla dozadu, ale mě stále svírala v náručí. Vypadala jako brankář, který zachytil gól.

„Vidíš, já ti to říkal. Proč jsi mě k tomu nepustila?“ Ode dveří se ozval Johnův hlas. Nezněl ani trochu nadšeně. Spíš maličko uraženě a žárlivě. Konec konců, on by měl Lucy znát lépe než já a předvídat, jak se asi zachová.

Společnými silami mě donesli do kuchyně na stůl. Sešla se kolem mě celá čtyřčlenná rodina. Během několik minut jsem se stala celebritou. U sporáku byla na stativu kamera, která měla snímat celý přípravný a úpravný proces. Vzduchem létaly blesky z fotoaparátu, který měl na krku pověšený Lucyin táta. Na kameře zasvítilo červené světýlko a začala tiše vrnět.

Lucy si vzala tužku a začala na mě načrtávat obličej. To tak lechtalo! První přišly na řadu oči. Jedno otevřené a druhé přivřené. Dívka se obrátila ke zbytku rodiny: „A hádejte, kdo to je!“ řekla a pokračovala v náčrtku.

V duchu jsem vyloučila možnost, že bych mohla představovat nějakého zlého ducha, jak jsem se bála. Oddechla jsem si. Budu spíš takový rošťácký tvor. Možná trošku provokatér?

Lucy pokračovala nosem. Načrtla orlí, možná před několika lety zlomený,

těžko říct. Soudila jsem tak podle hrbolku u kořene.

„Muž.“ Vyhrkl její táta, když sledoval, jak mi pod nos kreslí rostoucí vousy. Lucy spokojeně přikývla. Pak pod ně přikreslila malinkou usměvavou pusinku, pátravě se podívala na rodinu a chvíli čekala. Nikdo nic neříkal. Zklamaně pokrčila rameny a úsměv trochu poupravila.

Ted' to byl takový lehký, maličko jízlivý úsměv, ale přesto všem dával najevo, že v průvodu budu příjemná společnice. Znovu se obrátila ke svojí rodině. Všichni ji bedlivě pozorovali, na tváři výraz nejvyššího soustředění.

Na zbytek obličeje mi načrtla dvoudenní strniště. Otočila se na bráchu a oba rodiče a čekala, co řeknou. „Chcete nápovědu?“ zeptala se a pomalu mě otáčela, aby si mě mohla lépe prohlédnout. Její rodina se chvíli dohadovala, jestli nápovědu opravdu potřebují. Nakonec jednohlasně souhlasili.

Lucy přikývla. „Toho muže všichni dobře znáte.“ Řekla a krátce se podívala na hlavu rodiny. John si toho pohledu všiml. Ještě chvíli počkal a pak vykřikl: „Je to táta! Tahle dýně je náš táta!“ Rozhlédl se po kuchyni. Chtěl si ověřit, jaký dopad budou jeho slova mít.

„Lucy?!“ táta odložil foťák, vypnul kameru. Popadl svoji dceru do náruče a obrátil ji hlavou dolů. „Takhle se ale netvářím!“ protestoval.

Dívka se dotkla rukama země. Pokoušela se mu vykrotit. Vzdala to. Byla to stejně marná snaha. „Ale tváříš, tati!“ odporovala. „Tak to mi tedy řekni kdy?“ Královsky se bavil. A já jsem tuhle scénu pozorovala pohodlně usazená na desce kuchyňského stolu.

Celá společnost se smála a já si říkala, jestli na mě nezapomněli. Venku už byla tma a já jsem měla obličej zatím jenom načrtnutý. Čekala na nás ještě taková spousta práce! Zbavit se dužniny, vyřezat detaily obličeje. To byly nutné úpravy, bez kterých bych se jenom těžko mohla zúčastnit halloweenského průvodu.

„Rodino, co kdybych udělala dýňovou šťávu?“ navrhl paní Mary, Lucyina

maminka. Nikdo neprotestoval. I hlava rodiny přestala ze své dcery vymáhat, kdy vypadá jako já a znovu se chopila role kameramana. Jak jsem později zjistila, technika, to bylo něco pro ni.

Mary si připravila potřebné nástroje, což byl nůž a mixér a dala se do práce. Odřízla ze mě vrchní část se zbytkem stopky a opatrně se pustila do odstraňování dužniny.

Lucy se zatím jenom dívala, protože jí bylo vysvětleno, že je ještě moc malá a mohla by se pořezat. Dužninu Mary rovnou dávala do mísy a John měl za úkol vybírat semínka. Od téhle chvíle na mojí úpravě pracovala celá rodina.

Lucyin táta se pustil do vyřezávání obličeje a Lucy zatím odběhla pro čajovou svíčku a zapalovač, aby mohla vyzkoušet, jak budu vypadat jako stylové osvětlení.

„Ták, ještě vousy a bude hotovo!“ pronesl spokojeně a usmál se do kamery. Ale vzápětí začal nadávat a klít. Ono to nebylo tak jednoduché, jak si ze začátku myslel. A navíc ke mě měl jakýsi vztah. Představovala jsem přece jeho a kdo by se chtěl pořezat po tváři, i když to byla tvář jenom z dýně?

Ze skleničky upil trochu šťávy a mlaskl. Prý byla opravdu výborná, ale já to neposoudím. Zavolal si Lucy a ukázal mě.

Dívka spokojeně přikývla a rozesmála se. Jako bych jejímu tátovi vypadla z oka! Podávala mu svíčku a zapalovač, ale on zavrtěl hlavou. „Mám lepší nápad.“ Oznamil tajemně a obě děti se okamžitě začaly vyptávat, jaký? „To je překvapení.“ Usmál se a spiklenecky mrkl, načež si mě odnesl do dílny, kde zůstal zavřený dlouho do noci.

Ráno mě donesl do kuchyně v drátěném košíku připájeném k očku na násadě smetáku. Pak zmáčkl tlačítko, které mi umístil místo nosu a obličej mi začal pomrkávat. Žlutá, žlutooranžová, oranžová, červená.

Lucy překvapeně vyvalila oči. Čekala všechno možné, jenom tohle ne. „Jak jsi to udělal, tati?“ zeptala se a zvedla oči od misky kukuřičných lupínků. Než se posadil ke stolu, mě na násadě od smetáku postavil k oknu.

Usmál se. „Běžný blikač. Svítí žlutá LEDka a do toho problikává červená, takže to vypadá jako plamen.“ Vysvětloval. „Ale ještě to bude chtít poupravit.“ Dodal, když se na mě podíval.

Světélko skomíralo, jak docházely baterie. Během snídaně zhaslo úplně, a tak jsem zbytek dne strávila v dílně a těšila se na večer, až budu jedna z nejvýznamnějších částí průvodu.

Venku se setmělo a v domě Lucyiných rodičů se sešlo několik jejích kamarádů a kamarádek. Všichni si oblékali strašidelné masky. John vzal násadu od smetáku, na které jsem byla připevněná v košíku a mohli jsme vyrazit.

Děti se zastavovaly u všech dveří v ulici a dávali na výběr: buď dostanou cukrátku, nebo provedou nějakou neplechu. A já jim k tomu všemu svítila a dělala jakéhosi maskota.

Domů jsme se vrátili až krátce před půlnocí. Byli jsme unavení, ale šťastní. Lucyini rodiče ještě zkontrolovali vykoledované cukrovinky. Několikrát už se o Halloweenu stalo, že děti dostaly něco zkaženého, nebo jinak nevhodného. Věci pochybného původu vyhodili. A já to sledovala. Svítila jsem za kuchyňským oknem a věděla jsem, že jsem jedna z nejhezčích halloweenských dýní, jaké byly v tomhle domě vyrobené a ještě dlouho budu zdobit jeho kuchyňské okno.

To byly moje slavnější časy. Teď jsem tady sama, opuštěná, v nádobě na kompost a vedle mě hnije ohryzek od jablka. Od toho jablka, které vyrostlo vedle mě a se kterým jsem si přes léto na zahradě povídala.

Ani jednomu z nás není do řeči. Můj soused je obrostlý zelenočernou plísní a já vím, že stejný osud čeká i mě.

Jenom ten blikač zůstal. Lucy a John si ho schovali na příští rok, kdy bude zdobit tentokrát Johnovu dýni. Tak doufám, že se jim povede stejně, jako jsem se jim letos povedla já a že z ní budou mít taky takovou radost...

Lenka Martinková, 2009

www.ok2bvg.cz/lenka